

PULSUZ DİLEKÇE

Sevgili Anne ve Babacığım...

Bütün duygu ve düşüncelerimi dile getirebilseydim, size şunları söylemek isterdim;

Sürekli bir büyüme ve gelişme içindeyim. Sizin çocuğunuz olsam da sizden ayrı bir kişilik gerçekleştiriyorum. Beni tanımaya ve anlamaya çalışın. Deneme ile öğrenirim. Bana ayak uydurmakta güçlük çekebilirsiniz. Oyunda arkadaşlıkta ve uğraşlarımda özgürlük tanıyın. Beni her yerde, her zaman koruyup kollayın. Davranışlarımdan sonuçlarını kendi işimi kendim göreyim. Büyüdüğümü başka nasıl anlarım? Büyüme için çok istiyorsam da ara sıra yaşımdan küçük davranmaktan kendimi almıyorum. Bunu önemsemeyin. Ama siz beni şımartmayın. Her istediğimi elde edemeyeceğimi biliyorum. Ancak siz verdikçe almadan edemiyorum.

Bana yerli yersiz söz de vermeyin. Sözüünüzü tutmayınca size güvenim azalıyor. Bana kesin ve kararlı davranmaktan çekinmeyin. Yoldan saptığımı görünce beni sınırlayın. Koyduğunuz kurallar ve yasakların hepsini beğendiğimi söyleyemem. Ancak hiç kısıtlanmayınca ne yapacağımı şaşırıyorum. Tutarsız davrandığınızı görünce hem bocalıyor, hem de bundan yararlanmadan edemiyorum.

Öğütlerinizden çok davranışlarınızdan etkilendiğimi unutmayın. Beni eğitirken ara sıra yanlışlar yapabilirsiniz. Bunları çabuk unuturum. Ancak bir birinize saygı ve sevginizin görmek beni yaralar beni tedirgin eder. Çok konuşup, çok bağırmanın. Yüksek sesle söylenenleri pek duymam. Yumuşak ve kesin sözler bende daha iyi izler bırakır. ”Ben senin yanında iken...” diye başlayan söylevleri hep kulak ardına atarım.

Küçük yanlışlarımı büyük suçmuş gibi başıma kakmayın. Bana yanlışlık payı bırakın. Beni korkutup sindirerek suçluluk duygusu aşılardan uslandırmaya çalışmayın. Yaramazlıklarım için beni kötü çocukmuş gibi yargılamayın. Yanlış davranışım üzerinde durup beni düzeltin. Ceza vermeden önce beni dinleyin. Suçumu aşmadığı sürece cezama katlanabilirim. Beni dinleyin. Öğrenmeye en yatkın olduğum anlar, soru sorduğum anlardır. Açıklamalarınız kısa ve özlü olsun. Beni yeteneklerimin üstünde işlere zorlayın. Ama başarabileceğim işleri yapmamı bekleyin. Bana güvendiğinizi deli edin. Beni destekleyin; hiç değilse çabamı övün. Beni başkası ile karşılaştırmayın; umutsuzluğa kapılıyorum.

Benden yaşımdın üstünde olgunluk beklemeıın. Bütün kuralları birden öğretmeye kalkmayın; bana uzun süre tanıyın. Yüzde yüz dürüst davrandığımı görünce ürkmeyin. Beni köşeye sıkıştırmayın; yalana sığınmak zorunda kalırım. Sizi çok bunaltsam bile soğukkanlılığınızı yitirmeyin. Kıızgınlığınızı haklı görebilirim, ama beni aşağılamayın. Hele başkalarının yanında onurumu kırmayın. Unutmayın ki bende sizi yabancıların yanında güç duruma düşürebilirim.

Bana haksızlık ettiğınızı anlayınca açıklamaktan çekinmeyin. Özür dileyişiniz size olan sevgimi azaltmaz; tersine, beni size daha çok yakınlaştırır. Aslında ben sizleri olduğunuzdan daha iyi görüyorum. Bana kendinizi yanılmaz ve erişilmez göstermeye çabalamayın. Yanıldığınızı görünce üzüntüm büyük olur.

Biliyorum ara sıra sizi üzüyorum, belki de düş kırıklığına uğratiyorum. Bana verdikleriniz yanında benden istediklerinizin çok olmadığını biliyorum. Yukarıda sıraladığım istekler size çok geldiyse birçoğundan vazgeçebilirim; yeter ki beni bek olarak seveceğimize olan inancım sarsılmasın. Benden “örnek çocuk” olmamı istemezseniz, bende sizden kusursuz ana-baba olmanızı beklemem. Sevecen ve anlayışlı olmanız bana yeter.

Sizin çocuğunuz olarak doğmam elimde değildi. Ama seçme hakkım olsaydı; başka kimsenin çocuğı olmak istemezdim.

Sevgili Çocuğunuz...